

24 Ιανουαρίου 2015

Το μικρόβιο αυτό της «αναμαρτησίας» είναι ύπουλο και άκρως επικίνδυνο

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Συχνά λέμε πως δεν έχουμε ανάγκη μετανοίας, αφού «ούτε σκοτώσαμε, ούτε κλέψαμε». Το μικρόβιο αυτό της «αναμαρτησίας» είναι ύπουλο και άκρως επικίνδυνο, αφού υποδηλώνει την εσωτερική μας ζόφωση και την πνευματική μας μυωπία: Αν ανοίγαμε λίγο το παράθυρο της ψυχής μας και έστω μια μικρή δέσμη φωτός έμπαινε μέσα, τότε πραγματικά θα καταλαβαίναμε πόση σκόνη και

ακαθαρσία υπάρχει εντός μας, πόσο απέχουμε από την κοινωνία μετά του Θεού και με τη γεύση των ακτίστων ενεργειών Του. Τέλος στη μετάνοια δεν υπάρχει, για κάτι τέτοιο θα σήμαινε τελεία ομοίωση με το Χριστό. Ακόμα και τα φαινομενικά μικρά ατοπήματα είναι αμαρτίες που ανεπαίσθητα συσσωρεύονται στη ψυχή όπως τους κόκκους της άμμου που φέρνει ο άνεμος και μας απομακρύνουν από τη Θεία Χάρη (πρβλ. Γέροντος Παϊσίου Αγιορείτου, Αγιορείται Πατέρες και Αγιορείτικα, διήγηση για παπα-Τύχωνα Αγιορείτη). Άλλωστε, μετάνοια επιβάλλεται να έχουμε και για όλα εκείνα που θα μπορούσαμε να είχαμε κάνει για να εγγίσουμε τη Βασιλεία του Θεού και δεν τα πράξαμε.

Επιβάλλεται να αναφέρουμε πως ένας από τους μεγάλους εχθρούς της μετάνοιας είναι η απελπισία. Πολλές φορές ο διάβολος προσπαθεί να μας υποβάλει πως δεν μπορούν να συγχωρεθούν τα όσα πράξαμε και συνεπώς είμαστε έτσι κι αλλιώς καταδικασμένοι. Πολύ διδακτική είναι η εξής διήγηση: Κάποιος μοναχός επισκέφθηκε τον Αββά Σισώη και του είπε πως έπεσε σε αμάρτημα. Ο όσιος του αποκρίθηκε: «Να σηκωστείς με τη μετάνοια!». Ο μοναχός αποκρίθηκε πως δεν είναι η πρώτη φορά που πέφτει και μετανοεί και ο αββάς του είπε:

«Και γιατί απελπίζεσαι; Άμα πέφτεις να σηκώνεσαι και άμα ξαναπέφτεις να ξανασηκώνεσαι!» (Γεροντικόν, Αββάς Σισώης). Γνωστή είναι επίσης και η ιστορία του ανθρώπου εκείνου που καθημερινά αμάρτανε παρασυρόμενος από την ηδονή της αμαρτίας και αμέσως μετά έτρεχε στο Ναό και έκλαιγε υποσχόμενος στον Κύριο να μην ξανααμαρτήσσει. Αυτός ο κύκλος επαναλαμβανόταν για πολύ καιρό, ώσπου τελικά ο Κύριος πήρε τη ψυχή του όταν βρισκόταν εντός του Ναού εν μετανοία και οι πατέρες πληροφορήθηκαν ότι αυτή η μετάνοιά του έγινε δεκτή από το Θεό (βλ. Ευεργετινός, Τόμος Α΄, Λόγος Α΄).

Η μετάνοια επιβάλλεται να συνοδεύεται στη ζωή μας και με έργα μετανοίας.

«Ποιήσατε ουν καρπούς αξίους της μετανοίας» βροντοφώναζε ο Τίμιος Πρόδρομος και παρότρυνε εκείνους που είχαν δύο χιτώνες να δίνουν τον ένα, τους τελώνες να μην απαιτούν περισσότερα από εκείνα που έπρεπε, τους στρατιώτες να μην παίρνουν με τη βία τα υπάρχοντα του κόσμου και να αρκούνται στο μισθό τους (βλ. Λουκ. 3, 7-18).

Η μετάνοια λοιπόν είναι μια συνεχής κατάσταση στη ζωή του πιστού. Μετάνοια σημαίνει αλλάζω νου, αλλάζω τρόπο ζωής, εγκαταλείπω τα έργα του σκότους, επιστρέφω στο Θεό και προσπαθώ να εναρμονιστώ με το θέλημά Του. Τέλος, μετάνοια σημαίνει ότι οδηγούμαι στο Μυστήριο της Εξομολογήσεως και Συγχωρήσεως, όπου ο ίδιος ο Χριστός δια του ιερέως δέχεται τη μετάνοιά μου.

Πηγή: llazaros.blogspot.gr